

Ismét fellángolt a vita az e-könyv antikvár forgalmazásáról

Van-e olyan fogalom, hogy használt e-könyv? A szó eredeti értelmében, tehát úgy, hogy viseltes, kopottas egy e-book, nyilván nem él ez a meghatározás. Viszont tény, hogy már elolvasott krimit, lektúrt, akár kivizsgázott tankönyvet nem érdemes a digitális polcon tartani, ha van még értéke mások számára. A „nem szeretem – nem használom” e-könyvek újraforgalmazása technikailag könnyen megoldható lehetne. Ami a probléma: hogyan valósítható meg az arányos bevételmegosztás? Az nem lenne akceptálható bevételezés, hogy a korábbi vásárló eladói pozícióban a teljes antikvár vételárat lenyelje. Miért is nem? Azért, mert az e-könyv nem kopik el, elvileg az idők végeztéig éppen olyan állapotban marad, mint amikor kibocsátották. A szerző és a kiadó tehát tulajdonképp egy példányban gondolkozhat, az járhatna kézzől kézre, anélkül, hogy a mű létrehozói részesülnének a folyamatos termékhasználat jogos jutalékából.

Mi lehet a megoldás? Két üzleti megoldás körvonalazódik. Az egyik: győzzön a self-publishing, az

alkotó maga találja ki, mi lesz a sorsa a könyvnek. Hogyan és mit kér érte? Kivel működik együtt? Virágozzon száz virág!

A hazai self-publishing kiadó a Publio és könyv-áruháza, a Publiobox.

Szakkönyv a független könyvmozgalomról: Kerekes Pál: Self-publishing, az új kiadói és irodalmi modell.

A másik megoldás a közös jogkezelés. Ez alapján minden további értékesítés nyomán a szerző és a kiadó is részesül minden egyes tranzakció bevételéből. Technikailag ez minimál. Melyik irányzaté a jövő? Kis nyelvek esetében, és ilyen értelemben a magyar is aprónak tűnik az angol világoriással szemben, érdemes lenne a szervezett antikvár e-könyv terjesztéssel megpróbálkozni. Sok új szerző kapcsolódna be, akár eddig kevésbé aktív műfajok is bekerülnének a kínálatba.

/Forrás: <http://konyvkonnektor.hu/?p=5016/>

(F. Iné)